

Denne teksten er skrevet av Anette Skonseng og er hentet fra magasinet **Aftenposten Historie**. Bruk teksten når du svarer på oppgavene.

Dansemaraton

Det begynte som uskyldig moro for hundre år siden, men ble nedverdigende og livsfarlig underholdning i løpet av de harde 30-årene. For noen deltakere var det dans eller dø. Publikum elsket det.

Reglene for dansemaraton var enkle: Beveg deg til musikken så lenge som mulig. Paret som holder ut lengst, vinner førstepremien på 1000 dollar (ca. 470 000 kroner i dag). Verdensrekorden har et par fra Minneapolis. I 1933 danset de i fem måneder sammenhengende. Nøyaktig 3780 timer.

Det var ikke først og fremst dansegledede eller talent som lokket deltakerne til dansegulvet, men dyp nød. Mange var arbeidsledige og fattige. Da muligheten til å danse seg til en årslønn dukket opp, grep man den med begge føtter. Med på kjøpet var gratis måltider og husly. Det gjaldt bare å velge en partner man var komfortabel med å henge fast i døgnet rundt de neste dagene. Kanskje ukene og månedene. Ektepar, men også søskenpar og gode venner, stilte til start.

I løpet av hver klokkeime måtte paret være i bevegelse i minst 45 minutter. Man kunne danse, gå, løpe eller drive med hvilken som helst annen valgfri bevegelse. Noen leste avis, barberte eller vasket seg og skrev brev. Men man måtte aldri stå stille. Da var man ute av dansen.

12 ganger i døgnet ble det servert mat. Ofte egg, toast eller havregrøt. Selv om man spiste alle måltidene på dansegulvet, gikk mange opp i vekt i stedet for ned i løpet av konkurransen. Utenfor danselokalet ventet hungersnøden. Hvis man ikke var det paret som holdt ut lengst, vel å merke.

Det var helt greit å sove på skift, men om knærne til en av dem traff gulvet, ble begge diskvalifisert. Noen ganger i døgnet fikk deltakerne ligge i en seng, men aldri mer enn 15 minutter sammenhengende. Menn som forsov seg, ble lagt i en balje med isvann, til ren underholdning for tilskuerne. Kvinner ble vekket noe mer skånsomt, med luktesalt eller klapp på kinnet. Til tross for trange tider tok skuelystne seg råd til de 25 centene inngangsbilletten kostet. Å se at andre hadde det verre enn en selv, var verdt pengene.

Da alt var over, gikk de fleste deltakerne ut av danselokalet på egne såre ben. I utslitte sko. Men ikke alle. 14. april 1923 segnet en 27 år gammel mann om og døde i armene til partneren sin etter å ha danset 87 timer i strekk. Mot slutten av 1930-årene ble dansemaraton av denne typen forbudt i hele USA.

Her ser vi Ann Lawanick og hennes sovende partner Jack Ritof, med knærne farlig nær gulvet, under maratondans i Chicago i 1930. Det var et annet par som vant – de holdt ut i 2831 timer, fra 29. mai til 7. august.